יוצא בכזית לענין שבת נמי בכזית הכי השתא התם מדאפקיה חוץ לחומת העזרה איפסיל ליה ביוצא אשבת לא מיחייב עד דמפיק ליה לרה"ר הכא שבת וטומאה בהדי הדדי קאתיין: חזר והכניסו אינו חייב אלא כשיעורו: פשיטא אמר אביי הכא במאי עסקינן כגון שזרקו לאוצר ומקומו ניכר מהו דתימא כיון דמקומו ניכר במילתיה קמייתא קאי קמ"ל מדזרקיה לאוצר בטולי בטליה:

מתני' [א]המוציא אוכלין ונתנן על האסקופה בין שחזר והוציאן בין שהוציאן אחר פטור מפני שלא עשה מלאכתו בבת אחת קופה שהיא מליאה פירות ונתנה על אסקופה החיצונה אע"פ שרוב פירות מבחוץ פטור עד שיוציא את כל הקופה:

גמ' האי אסקופה מאי אילימא אסקופ' רה"ר פטור הא קא מפיק מרה"י לרה"ר אלא אסקופה רה"י בין שחזר והוציאן בין שהוציאן אחר פטור הא קא מפיק מרה"י לרה"ר [ב]אלא אסקופה כרמלית והא קמ"ל טעמא דנח בכרמלית הא לא נח בכרמלית מיחייב מתני' דלא כבן עזאי דתניא [ג]המוציא מחנות לפלטיא דרך סטיו חייב ובן עזאי פוטר: [ד]קופה שהיא מליאה כו': אמר חזקיה לא שנו אלא בקופה מליאה קישואין ודלועין אבל מליאה חרדל חייב אלמא קסבר אגד כלי לא שמיה אגד ור' יוחנן אמר [ה]אפי' מליאה חרדל פטור [ו]אלמא קסבר אגד כלי שמיה אגד א"ר זירא מתני' דלא כחזקיה דיקא ודלא כר' יוחנן דיקא דלא כחזקיה דיקא דקתני עד שיוציא את כל הקופה טעמא דכל הקופה הא כל הפירות פטור אלמא קסבר אגד כלי שמיה אגד כרבי יוחנן לא דיקא דקתני אע"פ שרוב פירות בחוץ טעמא דרוב פירות הא כל פירות אע"ג דאגידא קופה מגואי חייב אלמא קסבר אגד כלי לא שמיה אגד ואלא קשיא חזקיה מתרץ לטעמי' ור' יוחנן מתרץ לטעמיה חזקיה מתרץ לטעמיה עד שיוציא את כל הקופה בד"א בקופה מליאה קישואין ודלועין אבל מליאה חרדל נעשה כמי שהוציא את כל הקופה וחייב ר"י מתרץ לטעמיה אע"פ שרוב פירות בחוץ ולא רוב פירות בלבד אלא אפילו כל פירות פטור עד שיוציא את כל הקופה מיתיבי [ז]המוציא קופת הרוכלין ונתנה על אסקופה החיצונה אע"פ שרוב מינין בחוץ פטור עד שיוציא את כל הקופה קס"ד בצררי קשיא לחזקיה אמר לך חזקיה הכא במאי עסקינן באורנסי מתיב רב ביבי בר אביי [ח]הגונב כיס בשבת חייב שכבר נתחייב בגניבה קודם שיבא לידי איסור שבת [ט]היה מגרר ויוצא פטור שהרי איסור גניבה ואיסור שבת באין כאחד ואי סלקא דעתך אגד כלי שמיה אגד קדים ליה איסור גניבה לאיסור שבת [י]אי דאפקיה דרך פיו הכי נמי הכא במאי עסקינן דאפקיה דרך שוליו והאיכא מקום חלמה

דאי

[ד]**שיעורן כגרוגרת.** אם הוציאן לרה"ר בשבת: **ואמאי לימא.** בכזית מיחייב דהא חשיבה הוצאה לענין איפסולי ביוצא דאי אכליה הוא עובר בלאו דכל שנקודש פסול בא הכתוב ליתן לא תעשה על אכילתו ואכילה בכזית[ה]: **חוץ לחומת עזרה.** להיקף החיל שלפני עזרת נשים או לעזרת נשים שהיא בחיל: **בהדי הדדי אתיין.** דעד דאתנח ונצטרף עם השאר [ו](לא קבל טומאתו מן האויר דהא) לא הוי ביה שיעור: **פשיטא.** כיון דלא זרעיה בטליה ממחשבה קמייתא והוה ליה ככל אדם: **אמר אביי.** מתניתין בשלא נמלך עליו בפירוש אלא שזרקו לאוצר עם פירותיו וזהו ביטול מחשבה מדלא אצנעיה לחודיה ולמיתנייה איצטריך כגון שמקומו ניכר שלא נתערב יפה עם השאר והרי הוא ניכר ביניהם: **מ"ד כיון דמקומו ניכר במילתא קמייתא קאי.** דהוה ליה כמאן דאצנעיה לחודיה: ה"ג **קמ"ל מדזרקיה לאוצר בטולי בטליה:** **מתני' על האסקופה.** בגמרא מוקי לה באסקופה כרמלית: **מלאכתו בבת אחת.** [ז](עקירה ממקום חיוב והנחה במקום חיוב) (א) [והכא] הוה ליה עקירה ממקום חיוב והנחה במקום פטור והדר עקריה ממקום פטור ואנחיה במקום חיוב: **עד שיוציא.** כלומר אלא אם כן הוציא בראשונה כל הקופה ובגמ' מפרש לה: **גמ' אי נימא איסקופה רה"ר.** כגון גבוהה ט' ורחב ארבעה (ב) ורבים מכתפין עליו דחזיא לרבים לכתופי כדאמר בפ"ק (דף ח.): **רשות היחיד.** גבוהה י' ורחבה ד' כי חזר והוציאה ליחייב דאיכא עקירה מרה"י והנחה ברה"ר: **אלא אסקופה כרמלית.** מג' ועד ט' [ח](ולא ט' בכלל) ואינה מקורה ורחבה ד': **הא לא נח מיחייב.** ואע"ג דהעבירו דרך כרמלית ולא אמר מהלך כעומד דמי ואיכא הנחת גופו דהוי כהנחת חפץ: **מחנות.** רה"י: **פלטיא.** רה"ר: **סטיו.** מקום מוקף איצטבאות לישב והוא כרמלית דלא בקעי ביה רבים להדיא: **קישואין ודילועין.** שהן ארוכין ועדיין יש מהם בפנים וכל מה דאגיד לגואי כל דהו לאו הוצאה היא: **אבל מליאה חרדל.** שהרי יש ממנו כולו בחוץ אע"פ שעל ידי הכלי הוא נאגד לצד פנים חייב דאגד כלי לא שמיה אגד לומר לא יצא כולו ועדיין אגדו בידו בפנים. **וזהו** לשון הש"ס לענין שבת כל כמה דלא נפיק ליה כוליה קרי ליה אגוד דאגודו שייך לגבי רשות קמא: **בד"א.** דעד שיוציא את כל הקופה: **במליאה קישואין.** שהן ממלאין באורכן את כל רוחב הקופה וכל כמה דלא נפק כולה קופה לא נפיק איניהו (ג): **ר' יוחנן מתרץ לטעמיה.** תרתי קתני מתני' לא זו אף זו דסיפא [ט][מוכחא] דקתני כל הקופה ולא קתני כל הפירות והכי קאמר אף על פי שרוב הפירות מבחוץ או אפילו כל הפירות מבחוץ נמי פטור עד שיוציא כל הקופה: **רוכלין.** מוכרי בשמים: **קס"ד בצררי.** שהיה בה צרור של בשמים שמוקין דכי אפקה למקצת קופה נפיק בההוא פורתא כמה צרורות כולן וקתני פטור אלמא אגד כלי שמיה אגד: **באורנסי.** אגודות שרשין ארוכין או קנה או קליפה של קנמון שהן ארוכין: **הגונב כיס בשבת חייב.** בתשלומין ואע"פ שנדון בנפשו שכבר נתחייב בגניבה בשעה שהגביה הכיס בבית הבעלים: **היה מגרר ויוצא.** שלא קנאה בהגבהה אלא בהוצאה מבית הבעלים: **פטור.** מתשלומין: **שהרי איסור שבת כו'.** ובכתובות (לא:) פריך אי דאפקיה לרה"ר איסור גניבה ליכא דרשות הרבים לאו מקום קנייה היא ומוקי לה בצדי רה"ר אי נמי שצירף ידו למטה מג' וקבלה: **קדים ליה איסור גניבה לאיסור שבת.** דכיון שהוציאו מקצתו קנה כל המעות שבתוכו שיכול להוציאו דרך פיו ולענין שבת מפטר דאגידי גבי רשות היחיד על ידי הכלי: **דרך שוליו.** וכיון דלא מצי למשקל לא קני בהגבהתו: **הא איכא מקום חלמה.** מקום התפירה שיכול לקרוע ולהוציא. חלמה שולדור"א כמו בהעור והרוטב (חולין קכג.) שאני עור דחלים:

מפקע

אמון בהדי הדדי ודוקא נקט כזית תרומה דאיכא איסור לאוכלו בטומאה אבל פחות מכזית לא וכן כזית חולין כיון דאין איסור לאוכלו בטומאה לא שייך לומר מיגו דמצטרף לענין טומאה מצטרף לענין שבת וא"ת מ"ש כזית תרומה מחצי זית דהא בתרומה טמאה ליכא אלא עשה כדמוכח בהערל (יבמות דף עג:) דהאוכלה בטומאת עצמה אינו לוקה וחצי זית נמי הא קי"ל כר' יוחנן דחצי שיעור אסור מן התורה (יומא עד.) וי"ל דמ"מ כזית חמיר טפי שהרי זית הוא שיעור ללקות עליו בכל מקום ודוקא לבית טמא אבל לבית טהור לא אע"ג דחשיב ללקות עליו זר האוכלו מ"מ לא חשיב בפחות מגרוגרת כיון דלאיסור זרות לא בא ע"י הוצאה זו: [י]**פחות** מכביצה אוכלין. ה"ה דה"מ למימר דאיכא כביצה אוכלין שאין הם צריכין לצירוף וכזית נבלה צריך לצירופן א"נ אור"י דנקט דוקא פחות מכביצה אבל כביצה אפשר דאין מצטרף כיון שקודם צירוף כבר מטמא דילמא שבע לה טומאה דבעיא היא בהקומץ רבה (מנחות כד.) גבי עשרון שחלקו ונטמא אחד מהן והניחו בכלי ונגע טבול יום בטמא מהו מי אמר שבע לה טומאה ולא נטמא הטהור אע"ג דאם היו שניהם טהורים ונגע טבול יום באחד מהן שניהם טמאין דכלי מצרף מה שבתוכו לקדש השתא דשבע לה טומאה לא מצטריף או דילמא לא אמרי' שבע לה טומאה ומשום דהתם מספקא לן נקט פחות מכביצה:

קס"ד בצררי קשיא לחזקיה. ואלימא ליה ממתני' משום דהתם קופת הרוכלים אית ביה צררי וכ"מ מדקתני וכה מינין הרבה ומשני באורנסי וכה מינין הרבה אורחא דמילתא נקט וכל המינין ארוכים:

דאי

עין משפט נר מצוה

ז א ב מיי' פי"ד מהל' שבת הלכה יד:

ח ג ד מיי' פי"ג מהל' שבת הלכה יא:

ט ה מיי' פ"ג מהל' גניבה הל' ב טוש"ע ח"מ סי' שנא:

י ו מיי' פי"ג מהל' שבת הלכה יא:

◆

רב נסים גאון

התם מדאפקיה חוץ לחומת העזרה איפסיל ליה ביוצא. עיקר זה בתורת כהנים שכל היוצא מן הקדשים חוץ למחיצתו נפסל וישרף באש. כמו שנאמר בפירוש פסוק (ויקרא ז) והבשר אשר יגע בכל טמא לא יאכל באש ישרף. אין לי טעון שריפה אלא הטמא והנותר, ומנין לנשחטה בלילה, ושנשפך דמה חוץ לקלעים, הלן, והיוצא, ת"ל לא יאכל כי קודש הוא כל שהוא קודש [פסול] טעון שריפה. הבשר לרבות בשר הפנימי שהוא מותר. והלא דין הוא הואיל והטמא פסול והיוצא פסול, ת"ל והבשר לרבות בשר הפנימי שהוא מותר. מיכן אמרו אבר שיצא מקצתו חוץ לחומה בפסחים חותך עד שמגיע לעצם וקולף עד לפרק ומתירו מן הפרק, ובמקדשין גורד כל מקום שהוא יוצא שאין בהם [משום] שבירת העצם. ובפרק כיצד צולין את הפסח (פסחים דף פב.) שנינו הפסח שיצא או שניטמא ישרף מיד, ואמרו בתלמוד בשלמא נטמא דכתיב והבשר אשר יגע בכל טמא, אלא יוצא מנלן אלא כל שפסולו בקודש בשריפה הלכתא גמירי לה.

◆

רבינו חננאל

וקא דייק מינה רב נחמן, דהא מאן דמפיק מן המקדש בשבת שתי הלחם ולחם הפנים, אע"ג דמפסיל לענין יוצא בכזית, לא קא מחייב לענין שבת בשבת עד דהוי כגרוגרת, ואם איתא דכיון דאתשביה מיחייב ואע"ג דפחות משיעור, הוה מחייב בשבת על כזית בהוצאת שתי הלחם ולחם הפנים. ואהדר ליה רבא הכי השתא, התם מדאפקיה חוץ לחומת עזרה איפסיל ליה ביוצא, ועדיין לא מחייב ליה לענין שבת כל עיקר, עד דמפיק ליה לרה"ר. אבל הכא לענין האי בעיא דהוא זרק כזית תרומה לבית טמא להשלים אוכל לכביצה, שבת וטומאה בהדי הדדי קא אתיין, ולא איפשיט. חזר והכניסו אינו חייב אלא כשיעור. מידעם דאחשביה והצניעו ואפקיה לצורך. ואע"ג דלית ביה כשיעור הוצאה מחייב עליה כד מפיק ליה בשבת אי לא איכוין ליה כשיעור צורכיה. וחזר והכניסן בחול. אם חזר אח"כ לשבת אחרת והוציאו סתם לא מחייב עליה עד דהוי יה שיעור הוצאה, אא"כ הוא שחזר והכניסו בתורת מצניע. אבל אם הכניסו סתם כגון שזרקו לאוצר אע"פ שישנו (בו) [מקומו] ניכר הוא. לא אמרינן כיון שהוא מכיר את מקומו במלתיה קאי וחייב על הוצאתו, אלא בטוליה בטליה להוא הצנעה קמייתא ודיניה בכל מידעם דלא מחייב עליה אלא בשיעורו.

[מתני'] המוציא אוכלין ונתנן על האסקופה, אם האסקופה [illegible]

מסורת הש"ס

א) לעיל ה:, ב) ל"ל שתוליא קופת הרוכלין יכה מינין הרבה ותמנה סי' רש"ל, ג) ב"ב פו. סנהדרין עב. כתובות לא. [תוספ' דב"ק פ"ט], ד) שייך לע"ל, ה) [ע"ב שייך לע"א], ו) רש"ל מ"ז ולינו מיפה ד"ל דקאי אקבלת טומאה לטמא אחרים עי' במהרש"ל, ז) [רש"ל מ"ז], ח) [רש"ל], ט) [רש"ל], י) שייך מע"ל,

◆

הגהות הב"ח

(א) רש"י ד"ה מלאכתו וכו' במקום חיוב אבל הכא דהוו ליה: (ב) ד"ה אי נימא וכו' ארבעה. נ"ב ע"ל בפ"ק ד' ח ע"א פי' רש"י דלא כפי' ד' אלא כן רחב כן קצר: (ג) ד"ה במליאה קישואין וכו' מעטי כולהו הס"ד:

◆

גליון הש"ס

גמ' אלמא קסבר אגד כלי שמיה אגד. ע' פסחים דף פה ע"ב תד"ה בנגררין: שם אי דאפקיה דרך פיו. הב"ב פי' בהלו"ם פ"ל דב"מ סימן כב:

◆

לעזי רש"י

שולדור"א [שולדידור"א]. תפר.

◆

מוסף רש"י

הובא בסוף המסכת.

◆

רבינו חננאל (המשך)

בחוץ כבר יצאו והקופה אינה מעכבת סבר אגד כלי לאו שמיה אגד. כלומר קשירתם בכלי אינה קשירה. ואית ליה למידק מן מתניתין כדקאמר ר' זירא דתנן אע"פ שרוב פירות מבחוץ פטור, רובה של קישות ורובה של דלעת. אבל אם הקישות כולה או הגרוגרת כולה בחוץ חייב ואע"פ שהיא בתוך הכלי ומקצת הכלי בפנים. ור' יוחנן סבר אפילו קופה מליאה חרדל [illegible]

[illegible]